

Δημιουργική γραφή

Μαθητικές δημιουργίες στο μάθημα της Λογοτεχνίας

Γυμνάσιο «Βεργίνα» Λάρνακας,

Σχολική χρονιά: 2014-2015

Διδάσκουσα : Χριστιάνα Ιωάννου,
Φιλολόγος

Δημιουργική γραφή¹

Θεματική ενότητα «Το Ταξίδι στη Λογοτεχνία»

☞ *Μπείτε στην ιστορία ως ήρωας και αλλάξτε την πλοκή.*

[Σώτη Τριανταφύλλου, Νίκος Χουλιάρης]

Έφτασε νύχτα. Πέρασα από την Πούντα στο νησί και νοικίασα δωμάτιο στα Καλούδια. Περίμενα πώς και πώς να ξημερώσει η επόμενη μέρα. Στο μυαλό μου σκορπίζονταν διάφορες ιδέες για το πώς θα περάσω τη μέρα μου.

Καθώς κοιμόμουν, οι ακτίνες του ήλιου φώτιζαν όλο το δωμάτιο, τότε κατάλαβα ότι ξημέρωσε η μέρα. Σαν σφαίρα ντύθηκα και ρούφηξα τον καφέ από το κρυστάλλινο φλιτζάνι. Αμέσως μετά, άρχισα να περιπλανιέμαι στα στενά δρομάκια του νησιού. Απολάμβανα τα τοπία. Καθώς ετοιμαζόμουν να κάνω το μπάνιο μου σε μια ερημική παραλία άκουσα μια παιδική φωνή να φωνάζει «Βοήθεια!». Έτσι κι εγώ χωρίς δισταγμό έτρεξα προς το μέρος όπου ερχόταν η φωνή! Εκεί αντίκρισα ένα αγοράκι να πνίγεται στα βαθιά νερά της Μεσογείου.

Προσπάθησα με κάθε τρόπο να τον βγάλω από το νερό, μέχρι να βγει έξω το παιδί, είχε χάσει τις αισθήσεις του. Κάλεσα το ασθενοφόρο, αλλά δεν μπορούσα να μείνω με σταυρωμένα τα χέρια, γι' αυτό κι εγώ του έδωσα τις πρώτες βοήθειες. Το ασθενοφόρο όμως άργησε να έρθει κι όταν ήρθε ήταν ήδη πολύ αργά... το παιδί απεβίωσε.

Ομάδα Α (Β2):

Θεόδωρος Αντωνίου, Στέφανη Γεωργιάδου,

Ραφαήλ Γεωργίου, Κωνσταντίνος Χριστοφόρου, Ηλιάνα Λουκά

Μία νύχτα που ήταν ξεχωριστή από τις άλλες, έφτασα κι εγώ στη Ρόδο. Την επόμενη ξημέρωσε μια ηλιόλουστη μέρα. Τα πουλιά κελαηδούσαν το ένα μετά το άλλο. Τα λουλούδια άνθιζαν, οι κατακόκκινες παπαρούνες χρωμάτιζαν το τοπίο. Άλλαξε εντελώς η συναισθηματική μου διάθεση. Νιώθω διαφορετικά, η ζωή στην πόλη είναι εντελώς διαφορετική από τις ανοιξιάτικες διακοπές στο καταπράσινο λιβάδι.

¹ Οι δημιουργίες των μαθητών/τριών που ακολουθούν είναι εμπνευσμένες από λογοτεχνικά κείμενα (πεζά ή ποιήματα) που περιλαμβάνονται σε δύο θεματικές ενότητες της Β' Γυμνασίου: «Το ταξίδι στη Λογοτεχνία» και «Ανθρώπινες σχέσεις - Ανθρώπινες χαρακτήρες» (από το διδακτικό εγχειρίδιο *Ο λόγος ανάγκη της ψυχής, Κείμενα Λογοτεχνίας Β' Γυμνασίου*, Υ.Α.Π. 2014).

Στην εξοχή βρίσκεις τον πραγματικό σου εαυτό, συνειδητοποιώντας ποιος είναι ο πραγματικός συναισθηματικός σου κόσμος, γίνεσαι ξανά παιδί. Όταν πήγα για μια βόλτα στο λιβάδι συνάντησα ένα ντόπιο. Αυτός ήταν ένας αξιαγάπητος νεαρός ο οποίος με ξενάγησε στο νησί, μου έδειξε τα καλά και τα κακά του και με προσκάλεσε για φαγητό σε μια παραλιακή ταβέρνα. Έφτασε η ώρα. Το μεσημεράκι συναντηθήκαμε στη ταβέρνα. Το φαγητό ήταν υπέροχο. Δεν ξαναδοκίμασα ποτέ μου τέτοιες γεύσεις. Ήταν κάτι το καινούριο για μένα. Αυτό το λέω για καλό και όχι για κακό. Το φαγητό ήταν υπέροχο.

Ομάδα Α (B3):

Ανδρέας Αντωνιάδης, Μάρκος Γεωργίου,
Κυριακή Πηγιώτη, Μαρία Φωτίου, Ελένη Σολωμού

☞ Κάντε την ιστορία να ξεκινά από το τέλος προς την αρχή.

[Δεκαοκτώ αφηγήσεις, Σ. Τσερκεζής]

Αφού έδωσε λόον ο παπάς μου να παντρευτώ με τον Ζαχαρία του Πολυβίου, αποφάσισα να μείνω για πάντα στις Αγγλίες. Ούλλα ξεκίνησαν μόνο τζιαι μόνο, γιατί επήα holiday με την νύφη μου την Εγγλέζα στην Αγγλία. Άρεσέν μας τόσο πολλά, που αποφασίσαμε με την αρφότεκνην μου να γοράσουμε σπίτι! Ε λαλώ, εβοήθησέν μας τζιαι η νύφη μου που ήξερε μια κοτζιάκαρη που επούλαν το σπίτι της. Έμαθα τζιαι εγγλέζικα, άσχετα πως ήμουον κυπραία, ας εν καλά ο αρφός μου που εσπούδασεν χημικός στο Μάντσεστερ.

Η ζωή μου εσυνέχισεν νορμάλ τζιαι ήβρα τζιαι μια δουλειά. Ώσπου μια μέρα, ο αρφός μου με τον τζύρην μου εκανόνισαν να με αρμάσουν κρυφά που λλόου μου, εγώ αναγκαστικά έπρεπε να δεχτώ.

Το κοπελλούιν που αρμάστηκα ήταν πολλά καλό τζιαι εργατικό. Είσιεν με όπως την βασίλισσαν. Εζήσαμεν μαζί ως τα γεράματα.

Ομάδα Β (B2):

Δημήτρης Κώστα, Αντρέας Χήρας, Αγγέλα Πέτρου,
Μυρούλλα Προκοπίου, Άντρια Φιλίππου

Εδώ τζιαι κάτι μήνες βρίσκομαι στην Αυστραλία. Κοντεύκουν Χριστούεννα τζιαι το μιτσικουρούι μου θέλει ποδήλατο, αλλά εν βαστώ. Οι δουλειές στο φισσάτικο εν παν καλά. Ο μάστρος μου εν μου δια πολλά so με το ζόρι φκάλω τα πέρα.

Ήρταμε δαμαί για μια καλλίττερη ζωή, εγώ με τη γυναίκα μου τζιαι το παιδί μου μακριά που τους Εγγλέζους. Εν εμπορούσαμε να μείνουμε στην αγγλοκρατούμενη Κύπρον μας,

γιατί εν δύσκολο να βλέπεις τη χώρα σου να την βαστούν ξένοι. Πριν φύουμεν εν είχα ούτε γιω δουλειά γιατί εδιαλύσαν τον φούρνον μας. Οι γονιοί μου επεθάναν που καρδιακήν προσβολήν. Τα αρφούθκια μου εν ούλλα στην Αγγλίαν. Έστειλά τους ένα γράμμα με ευκές για τα Χριστούεννα τζαι καρτερώ απάντηση, εδώ τζ' έναν μήνα.

Anyway, με τον ρυθμό που πάμε εν μας θωρώ να στρεφούμαστε πίσω. Η γυναίκα μου προσέχει τον μιτσίν, τζ' εγιώ προσπαθώ μόνος μου να τους συντηρήσω. Το Σάββατο εν τα Χριστούεννα τζ' υποθέτω πως εν να μου δώκουν τον μισθόν μου, για να πιάω το ποδήλατο του μιτσή, έστω τζιαι μεταχειρισμένο. Τσακώνομαι τζιαι με την γυναίκαν μου αλλά εν το κάμνω θέμα γιατί αγαπώ την. Με λλία λόγια έτσι περνούμεν δα κάτω.

Ομάδα Β (Β3):

Ναταλία Γεωργίου, Μαρία Ζαφειρίδη, Κωνσταντίνος Παναγιώτου,
Χριστίνα Σάββα, Παναγιώτης Παπαιωάννου

☞ *Μεταγράψτε το κείμενο σε διάλογο.*

[Ν. Καζαντζάκης, Εβλιά Τσελεμπί]

Συζητώντας με τον φίλο του Χασάν ο Εβλιά Τσελεμπί για το ταξίδι του στην Αθήνα:

- Πώς και πόσα ήταν τα σπίτια;
- Τα σπίτια ήταν 7000 συνολικά, ήταν όλα κεραμοσκεπάστα, και πολύ στερεές πέτρινες κατασκευές.
- Υπήρχαν από όλα τα είδη σπίτια ή μόνο κάποια συγκεκριμένα;
- Ναι, υπήρχαν πολλά είδη σπιτιών, αλλά δεν πρόκειται να βρεις ξύλινο σπίτι ή χτισμένο με τούβλα, λάσπη και σκεπασμένο με χώματα.
- Πόσοι είναι οι μόνιμοι κάτοικοι της πόλης, και πώς μπορείς να τη χαρακτηρίσεις;
- Υπάρχουν 4000 νοματαίοι αλλά στην πραγματικότητα υπάρχουν πάνω από 10000 φετζέρε γκιαούρηδες.
- Πώς ντύνονταν οι κάτοικοι που συνάντησες εκεί;
- Οι σοφοί γερο-γκιαούρηδες φορούσανε μαύρα καλύμματα. Κάτι ειδικά μαύρα καπέλα από βελούδο που λέγονται «πλατώνια». Ενώ, οι πιο νέοι φορούσαν κόκκινα φέσια και πολύχρωμα μάλλινα γιλέκα, μαζί με μεταξωτά ζωνάρια και μαύρα ή κόκκινα παπούτσια.
- Οι γυναίκες πως ντύνονταν; Ήταν διαφορετικά ντυμένες;
- Οι γυναίκες τους ντύνονταν με χρωματιστά φουστάνια και φορούσανε στο κεφάλι τους σερπούσια. Ήταν πολύ διαφορετικά ντυμένες από τους άλλους.

-Ωραία! Απ' ό,τι ξέρω υπήρχαν σερί στην Αθήνα και οι γυναίκες τους δεν επιτρέπεται να περπατούν στους δρόμους χωρίς φερετζέ.

-Ναι σωστά, οι γυναίκες των σερί αλλά και των καφίρηδων τη μέρα κάθονται στα σπίτια, και δεν εμφανίζονται στους δρόμους. Όμως όταν πιάνει να σουρουπώνει πιάνουν τα φαναράκια τους και ξεφαντώνουν μέχρι το ξημέρωμα.

-Βλέπω ότι έμαθες πολλά πράγματα για τον πολιτισμό και τις συνήθειες των κατοίκων της Αθήνας.

Ομάδα Γ (B2):

Φιλίππα Μυλωνά, Αθηνά Θεοφίλου, Σάββας Μούσκος,
Σωτηρούλλα Παύλου, Φραντζέσκος Δίπλαρος

Και τώρα η Κύπρος κάθεται στη μέση του πελάγου και σιγοτραγουδά σα μια σειρήνα να γλυκαίνει την αγριεμένη απ' τ' αντικρινά βουνά της Ιουδαίας. Δρασκελίσαμε τη μισή θάλασσα, κι από το στρατόπεδο του Γιεχωβά περάσαμε, σε μια νύχτα, στην κλίνη της Αφροδίτης. Πηγαίνοντας από την Φαμαγκούστα στη Λάρνακα βρήκα έναν ξεναγό για να μου δείξει τις ομορφιές της Κύπρου. Το μεσημέρι, όταν κάτσαμε να ξεκουραστούμε με τον ξεναγό παρατηρήσαμε το τοπίο και τον ρώτησα:

- Υπάρχουν σε όλη την Κύπρο χαρουπιές, χαμηλά βουνά και κόκκινο χώμα;
- Ναι, είναι χαρακτηριστικό του τόπου μας.
- Η ανθισμένη ροδιά που μόλις παρατήρησα, ποια εποχή ανθίζει;
- Την Άνοιξη.
- Πολύ ωραία, μπορούμε τώρα να συνεχίσουμε το ταξίδι μας.

Στη συνέχεια περάσαμε από έναν ποταμό και ρώτησα τον ξεναγό:

- Γιατί είναι στεγνός;
- Είναι η εποχή της λειψυδρίας.
- Ευχαριστώ, για την πληροφορία.

Συνεχίζοντας το ταξίδι μας είδαμε ένα χωριό!

- Ευδοκιμούν τα περβόλια.
- Ναι, είναι η ομορφιά του τόπου μας.

Καθώς το ταξίδι φτάνει στο τέλος του, συνειδητοποίησα το πανέμορφο τοπίο του νησιού και εξέφρασα την επιθυμία μου να ξανακάνω ένα ταξίδι στην Κύπρο.

Ομάδα Γ (B3):

Αγγέλα Δημητρίου, Χρυσοβαλάντω Γεωργίου,
Συμεών Τσιλίδης, Χρίστος Τσιοκάνης, Ιωάννης Πουλλίδης

Μετατρέψτε το κείμενο σε επιστολική μορφή.

[Εβλιά Τσελεμπί, Δεκαοκτώ αφηγήσεις, Σ. Τσερκεζής, Σώτη Τριανταφύλλου]

Αγαπητέ μου φίλε,

Θα ήθελα πολύ να σου διηγηθώ τις εντυπώσεις μου από το ταξίδι μου στην Ελλάδα, συγκεκριμένα στην Αθήνα.

Η πρώτη εντύπωση που μου έκανε είναι τα μέγαρα και τα σπίτια. Τα σπίτια της Αθήνας είναι όλα κεραμοσκεπασμένα και πολύ στερεά. Αποκλείεται να βρεις ξύλινα σπίτια ή χτισμένα με τούβλα, λάσπη και σκεπασμένα με χώμα. Αντιθέτως είναι τέλειες λιθοδρομές, στερεωμένες με κουρασάνι, ασβέστη και γύψο. Επίσης τα σπίτια έχουν στέρνες για να μαζεύουν τα νερά της βροχής, επειδή δεν έχει λασπούρια, δεν κατασκευάζουν καλντερίμια.

Η δεύτερη και η καλύτερή μου εντύπωση είναι για τις φορεσιές των ανθρώπων που ζούσαν εκεί. Οι σοφοί γερο-γκιαούρηδες φορούσαν μαύρα καλύμματα που λέγονταν «πλατώνια». Τα ρούχα τους ήταν και αυτά κατάμαυρα. Οι πιο νέοι φορούσαν κόκκινα φέσια και πολύχρωμα μάλλινα γιλέκα. Στη μέση τους έβαζαν μεταξωτά ζωνάρια και φορούσαν μαύρα ή κόκκινα παπούτσια. Οι γυναίκες τους ντύνονταν με χρωματιστά φουστάνια και φορούσαν στο κεφάλι τους σερπούσια, και περπατούσαν στους δρόμους με ξεσκέπαστα πρόσωπα χωρίς φερετζέ. Αυτό μου έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση, γιατί στην Τουρκία ντύνονται πολύ διαφορετικά από τις γυναίκες στην Ελλάδα. Επίσης, οι γυναίκες εδώ στην Ελλάδα δεν βγαίνουν έξω από το σπίτι το πρωί, αντιθέτως, όταν σουρουπώνει παίρνουν τα φαναράκια και αρχίζουν να κάνουν βόλτες από σπίτι σε σπίτι και από χαμάμ σε χαμάμ, και ξεφαντώνουν μέχρι το ξημέρωμα.

Αυτό το ταξίδι είναι ένα από τα αγαπημένα μου! Μακάρι να μπορούσες να μοιραστείς αυτή την εμπειρία μαζί μου. Θα σε δω σύντομα!

Ο φίλος σου, Εβλιά Τσελεμπί

Ομάδα Δ (B2):

Μαρίνα Καραπίττα, Αντρέας Γεωργίου, Κωνσταντίνος Ηλία,
Μαργαρίτα Χριστοφόρου, Πετρούλλα Προκοπίου

Αγαπητή μάμα,

Γράφω σου ότι δαμαί στην England που ήρτα, περνούμε πολλά καλά. Στο hotel που μενίσκουμεν έσειε καλόν breakfast.

Εγνωρίσαμε τζιαι την πόλην τζιαι άρεσέν μας πολλά. Είδαμεν τζιαι το μεάλον το ρολόι, το οποίον λαλούν το στα εγγλέζικα Big Ben. Επαρπατούσαμε στο Λονδίνο τζιαι είδαμεν τες παραδοσιακές στολές τους. Εν κότσινες τζιαι φορούσιν μαύρο ψηλόν καππέλον. Τούτοι προστατεύκουν την βασίλισσαν. Τα σπίθκια τους ένενεν ούτε μεάλα ούτε μιτσιά. Το πορνόν

επήγαμε στην θάλασσαν τζιαι εκάμαμεν μπάνιο σαν έβρεσιεν. Η θάλασσά τους ήταν βρομισμένη. Εκατσιάσαμεν. Σαν την Κύπρο, ρε άμμα, εν έσειι.

Το hotel μας εν πολλά μεάλον. Οι κάμαρές μας εν πολλά βασιλικές. Δαμαί συμπεριφέρονταιί μας πολλά καλά. Τζιαι δείχνουν μας την αγάπην τους.

Εν νύχτα τζιαι εφορήσαμεν τις πιζιάμες μας να τζοιμηθούμεν. Πριν λλίον εφάαμεν τζιαι το βραδινόν μας. Εφάαμεν ένα πολυτελές πιάτον λουφκιά κότσινα με το κολοκούι.

Δώκε σιερετίσματα στην οικογένειαν.

Με αγάπην, ο γιός σου.

Ομάδα Δ (B3):

Θεοφάνια Κατσούλη, Κατερίνα Σταύρου, Αλέξης Μάρκου,
Στυλιανός Πέτρου, Ιωάννα Μάριου

☞ Γράφω τι σκέφτηκε και δεν είπε ο ήρωας.

[Δεκαοκτώ αφηγήσεις, Σ. Τσερκεζής, Σώτη Τριανταφύλλου]

Πήγαμε και στην Αμοργό. Από πλήξη. Δεν ήθελα να πάω, από πίεση πήγα. Κι επειδή πήγαιναν όλοι. «Θα μείνεις μόνη σου με τους διαρρήκτες», μου λέγανε. Για να πω την αλήθεια, περισσότερο από φόβο πήγα. Και όχι από πίεση, όμως το είχα είδη μετανιώσει στο πλοίο. Έλεγα, που πάω τώρα εγώ; Τι πάω να κάνω εκεί; Ψάξαμε ένα μέρος σκιερό, αλλά πού να το βρεις σ' ένα νησί που καίγεται κάτω απ' τον ήλιο;

Φτάσαμε στην παραλία, η οποία ήταν γεμάτη με τουρίστες. Έλαμπαν στον ήλιο σα γριές μάγισσες, άστραφταν σαν μπιχλιμπίδια. Ήταν ο ένας δίπλα στον άλλο σαν πτώματα στο νεκροτομείο. Τους έβλεπα και αναρωτιόμουν πού έβρισκα παλαιότερα τη γοητεία να πηδάω από το ένα νησί το άλλο και να πασαλείβομαι με λάδι, για να μαυρίσω σα να μην υπήρχε αύριο. Αυτή τη φορά ήθελα να μείνω άσπρη σα χειμωνιάτικη. Ήθελα να παγώσω, να μην νιώθω τίποτα, να μην καίγομαι απ' τον ήλιο. Ζούσα για να 'ρθει το βράδυ. Ευχόμουν ύπνο σα να 'ταν η συντέλεια του κόσμου. Ήθελα να κοιμηθώ, να μη σκέφτομαι τίποτα. Τη μέρα περιπλανιόμουν στο νησί, δεν είχα τίποτα να κάνω. Με το πρώτο φως του ήλιου, πήγαινα στο καφενείο. Η μέρα ήταν ατελείωτη, η ώρα δεν περνούσε με τίποτα. Ευχόμουν να έρθει κάποιο πλοίο να με πάρει, να γίνει κάτι μαγικό, να πετάξω, να φύγω μακριά, να μην ξαναδώ αυτό το απαίσιο νησί. Φαίνεται πως οι ευχές μου έπιασαν. Θεέ μου, είπα, το πλοίο-φάντασμα. Μάζεψα τα πράγματά μου. Το μόνο που θυμάμαι απ' τον Αύγουστο στην Αμοργό είναι το θέαμα του εαυτού μου να τρέχει γρήγορα προς τη προκυμαία σα να μην υπήρχε αύριο. «Αυτό ήτανε», είπα. «Αυτό είναι το τελευταίο καλοκαίρι που περνώ δίπλα από τη θάλασσα και κάτω από τον ήλιο».

Ομάδα Ε (B2):

Στυλιανή Ολυμπίου, Χαρά Κωνσταντά,
Μιχαέλλα Κοσμά, Μαρλένα Παπαελευθερίου

Το 1999 επήα holiday με τον γαμπρόν μου στην Αυστραλία που ήταν καλαμαράς. Εγώ εν έθελα να πάω γιατί εν έθελα να αφήκω την πατρίδαν μου. Είπα τους «Εν θα μου αρέσει γιατί εν ξέρουμε κανέναν τζιαι εν να γυρίσει ο αιώνας τζι' εγώ εν να είμαι τζει πάνω». Τελικά επήαμεν για να έβρει δουλειάν ο γαμπρός μου. Ο γαμπρός μου εν έβρισκεν δουλειάν, οι εποχές ήταν δύσκολες, χαμηλοί μισθοί για τους μηχανικούς τζιαι έτσι επήαμεν στην Ιταλίαν. Τζιαμαί ήβρεν μιαν δουλειάν ως γκαρσόνι ο γαμπρός μου. Εγώ έμεινα σπίτι τζιαι εκαθάριζά το, ώσπου να έρτει ο γαμπρός μου είχα του φαΐν έτοιμο. Το σπίτι ήταν πιο μισίν που τούτον που είχαμεν στην Κύπρο, ενοικιάσαμεν με όσα λεφτά είχαμεν. Τελικά, ο γαμπρός μου ήβρεν μου ένα συμπαθητικό κοπέλλιν τζιαι έθελεν να με παντρέψει. Κάθε πρωί ετοιμάζά του φαΐν να παίρνει τζιαι στο κοπέλιν. Μια βροχερήν ημέραν έφερέν τον σπίτιν τζιαι εγνώρισά τον. Άρεσέν μου πολλά. Όμως έφτασεν η μέρα που ήταν να φύουμε· είπα του να έρτει μαζί μου. Εδίσταζεν λλίον αλλά τελικά ήρτεν μαζί μου πίσω στην Κύπρο. Μετά που κανέναν μήνα επαντρεφτήκαμεν, τζιαι επήαμεν πίσω στην Ιταλία για να γνωρίσω τους δικούς του. Τον Μάρτη του 2000 εκάλεσά τους για να κάμουν holiday στην Κύπρο. Άρεσέν τους πολλά, είπαν μας. Έτσι εγοράσαν σπίτι στις Καμάρες της Λάρνακας τζιαι έμειναν μόνιμα μαζί μας στην Κύπρο.

Ομάδα Ε (Β3):

Μορφέας Κούμας, Χάρης Αγαθού,
Αλέξανδρος Αλεξάνδρου, Μαρία Γρηγορίου, Άντρια Θεοδώρου

✎ *Γράψτε το δικό σας ποίημα ή το δικό σας διήγημα, εμπνευσμένο από τον κύκλο των θεμάτων των ενοτήτων «Το Ταξίδι στη Λογοτεχνία» και «Ανθρώπινες Σχέσεις-Ανθρώπινοι Χαρακτήρες».*

(α) Θεματική ενότητα «Το Ταξίδι στη Λογοτεχνία»

Χωριουδάκι μου μικρό

Χωριουδάκι μου μικρό
δεν σε ξεχνώ εγώ
είσαι πάντα στην καρδιά μου
σ' έχω στα όνειρά μου

Τώρα που 'γίνα ξενιτεμένος
στην Αγγλία ταλαιπωρημένος
ψάχνω για δουλειά
για καλύτερα οικονομικά

Βρήκα επικίνδυνη δουλειά
εδώ στην ξενιτιά
απ' το πρωί έως το βράδυ
μες της σπηλιάς σκοτάδι

Η ώρα που θα βρεθώ κοντά σου
μέσα στη ζεστή φωλιά σου
σύντομα να 'ναι εύχομαι
γι' αυτό εγώ προσεύχομαι

Αθηνά Θεοφίλου, Β2

Ο Ούβε στα Καλούδια

Έφτασε νύχτα,
πήγα στο δωμάτιό μου,
στα καλούδια.
Περίμενα πώς και πώς
να ξημερώσει
η επόμενη μέρα.
Επιτέλους!
Λίγο φως στο δωμάτιό μου.
Έτρεξα σφαίρα
γεμάτος χαρά
σα μικρό παιδάκι.
Η θάλασσα είχε τα χρώματα της
γαλαζόπετρας,
Δεν μπορούσα ν' αρνηθώ.
Έπαιξα,

και μετά πήγα στο καφενείο,
ήμουν έκπληκτος,
δεν ήξερα, ούτε καταλάβαινα.
Έμεινα εκεί για ακόμα δεκαπέντε μέρες,
και βέβαια,
δε θα μπορούσα να μην ξαναζήσω
μια τέτοια εμπειρία.
Ξαναπήγα του χρόνου,
ωραία ήταν,
αλλά
να μείνω ξανά για τόσες μέρες;
Πρέπει να συνηθίσω την παλιά μου ζωή,
απλώς
ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ!

Στέφανη Γεωργιάδου, Β2

Φτώχεια πολλή εφάνηκεν
Σε ούλη μας την χώραν.
Δουλειά πολλοί εξήτησαν,
σκοτάδι όμως, μπόρα.

Τον δρόμο πήρα μακριά,
να πάω για τα ξένα,
χωρίς να ξέρω τίποτα,
χωρίς γνωστό κανέναν.

Ταξίδεψα χρόνον πολύν,
με πλοίο, με καράβι,
εγνώρισα άρχοντες πολλούς,
το χρήμα είχαν καμάρι.

Δουλειά σκληρή και δύσκολη
έκαμα στη ζωήν μου,
πρωί πρωί το χάραμα,
έως τη Δύση του ήλιου.

Λεφτά πολλά εμάζεψα,
τα χρόνια σαν περάσαν,
ποτέ όμως δεν εξέχασα
τα σπίτια τα δικά μας.

Την πόρτα ήθελα πολύ
του γυρισμού να έβρω,
το χώμα που γεννήθηκα
πριν πέσω, να αγναντεύω.

Ανδρέας Αντωνιάδης, Β3

Είναι δύσκολη η ζωή
Που τους ανθρώπους αναγκάζει
να μεταναστεύσουν
να μείνουν μακριά
από τα αγαπημένα τους πρόσωπα
κι όσο αντέξουν
είναι εύκολο να πάνε,
μα δύσκολο να επιστρέψουν
παγιδεύονται στα δίχτυα
και δεν μπορούν να δουν το φως
το φως του ήλιου
που λάμπει έξω σα να 'ναι
η τελευταία του φορά,
δεν μπορούν να αναπνεύσουν
από τους καπνούς των πυρκαγιών

παρά μόνο κλείνονται στα σπίτια τους
και καθημερινά κουράζονται
από την πολύωρη δουλειά
παλεύουν ο ένας κατάματα
τον άλλον,
ενώ όλοι προσπαθούν για το δικό τους
καλό
το καλύτερο,
το πιο εύκολο,
η σκληρή ζωή τους αναγκάζει να
αποχωριστούν
τα αγαπημένα τους λουλούδια,
τα χρώματα του σπιτιού τους,
όλα αυτά γίνονται για ένα καλύτερο
μέλλον

Χρυσοβαλάντω Γεωργίου, Β3

Το καλοκαίρι έφτασε,
γεμάτο με λουλούδια,
πήγανε για διακοπές
στα όμορφα Καλούδια.

Οι παραλίες μοιάζουνε
σα μια ζεστή αγκαλιά,
κι οι άνθρωποι παίζουνε
σαν τα μικρά παιδιά.

Βαρκούλες πηγαινοέρχονται
στους χαμηλούς τούς λόφους

που 'χουν θαμνάκια αχτένιστα
σαν τα μαλλιά ανθρώπων.

Παιδιά κολυμπάνε ανέμελα
δεξιά και αριστερά,
χωρίς να καταλάβουνε
πώς ήρθε η βραδιά.

Μ' όλα αυτά τελείωσαν
με μαύρη την ψυχή
και όλοι τους επέστρεψαν
στην καταθλιπτική ζωή.

Αγγέλα Δημητρίου, Β3

Πιτσιμπούργκο, 26 Νοέμβρη 1913

«Ελέγκω μου, γυναικούλα μου
Ευχαριστώ για τον χαλβά καρδούλα μου
Στο Πιτσιμπούργκο είν' η ζωή σκληρή
κι όλοι οι άνθρωποι είν' διαφορετικοί

Μέσα στον υπόνομο κόσμος επνίγηκε
μεγάλο επεισόδιο στο εργοστάσιο εγίνηκε
«Μην τυχόν και αύξηση ζητήσετε
μα ούτε να σκεφτείτε να απεργήσετε!»

Οι γυναίκες δω είν' τσαούσες ,
ζητούνε ψήφο και μιστά
και στα αυτοκίνητα μπαίνουν
χωρίς άντρα και παιδιά

Για τον Τζάκομο που τον λένε «σεβαστό»
θα κάνω εγώ θελήματα, να πάρω και μιστό
Χαΐρι λένε ότι θα ιδώ
να 'ρθεις εσύ να κάνουμε τον γιο !

Να 'ρθεις να με καμαρώνεις !
Βασίλισσα θα σ'έχω
κάνα τηλέφωνο βάλανε
μπας να σ'ακούσω ημπορέσω;»

Δημοστένης

Χίος 27 Δεκέμβρη 1913

«Δημοσθένη μου ελπίζω να είσαι καλά!
Πότε θα 'ρθεις; Βαρέθηκα τη μοναξιά
Δεν ημπορώ άλλο μοναχή μου, στο σπίτι μας κλεισμένη
Έχει κι αυτό πολλές ζημιές, να το διορθώσεις περιμένει

Κρυώνω τα βράδια, η ψυχή μου είναι μαύρη,
βάζω τις μπατανίες τη μια πάνω στην άλλη.
Θα περιμένω με το γράμμα σου του караβιού σιτήριο
μπας και τελειώσει επιτέλους τούτο το μαρτύριο.»

Ελέγκω

Μορφέας Κούμας, Β3

Νύχτα έφτασε ο Ούβε στην Πούντα
Και δωμάτιο νοίκιασε στα Καλούδια
Εύπνησε νωρίς πρωί και δυνατή
Έβγαλε μια άναρθρη κραυγή

Τρέχοντας έφτασε ως την άμμο
Δίχως σκέψη γονάτισε αμέσως χάμω
Σαν τον άνθρωπο που τον χτυπάει
κεραυνός
Δίπλα σε πιτσιρίκια έμεινε σκυφτός

Μαγεύτηκε από τον καθαρό ουρανό
Με τις βαρκούλες στήσανε χορό
Απ' της θάλασσας τα χώματα
Και του ήλιου τα καμώματα

«Δεν είναι δυνατόν!» σωπαίνει
«Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει!»
Όλα μου φαίνονται σα θαύμα
«Είναι σα να μου 'να δω από πάντα»

Έμεινε μέρες πολλές στο νησί
Κι ήταν σα να 'τανε γιορτή

Τα βράδια πλατεία, τα μεσημέρια
ψαραλυκή
Μα σαν ήρθε ημέρα, έκλαιγε σαν μικρό
παιδί

Το άλλο καλοκαίρι ήτανε πάλι εκεί
Να περπατάει μαγεμένος στην ακτή
Κάτω από τα θαλασσόδεντρα κάθεσαι
Με το νερό της θάλασσας χάνεται

Μα εφέτος θα φύγει για το Όσλο νωρίς
Έστω κι αν η μέρα επιστροφής στη
δουλειά αργεί
Δε θέλει να πάθει τα ίδια τα περσινά,
Κυριακή φθάνει και Δευτέρα πιάνει
δουλειά

«Δεν είναι ότι δεν μ' αρέσει πια εδώ!
Αλλά η επιστροφή είναι μαρτύριο σωστό!
Γιατί με μιας κατάθλιψη με πιάνει
Πρέπει να αντέξω τη ζωή που ο άλλος
Ούβε κάνει!»

Στυλιανός Κούμας, Β2

Βλέποντας...

Βλέποντας ολοένα και περισσότερο τη στεριά,
σαν να έρχεται κατά πάνω μας.
Βλέποντας συγκίνηση στα μάτια των επιβατών,
για μια νέα ελπίδα.
Βλέποντας ευκαιρίες μιας νέας ζωής,
για αυτούς τους δυναμικούς ανθρώπους.
Βλέποντας δυσκολίες,
πάνω σ' αυτή τη στεριά που ολοένα και περισσότερο πλησιάζει.
Βλέποντας το τέλος,
αυτού του μακρινού ταξιδιού.
Βλέποντας... την Αμερική.

Θεοφάνια Κατσούλη, Β3

Το παιχνίδι

Τα μάτια μου τα έκλεισα
Φουστάνι μαύρο φόρεσα
Το κλάμα πια το έπαυσα
Οι πόνοι πια θα πέρναγαν
Αν το πρώτο βήμα έκανα.
Μπόρα μεγάλη έφτανε
Και μόνο εμένα θα έπιανε
Κι οι άλλοι δεν τη βλέπαμε

Κι ούτε δεν τη νιώθανε
Όμως για εμένα ξέρανε
Κάπως θα ρωτάγανε
Κάπου θα με έπαιρνε
Και τόπους νέους θα μου έδειχνε
Μονάχα ένα πράγμα δεν μου είπανε
Επιστροφή δεν θα έχουμε
Το παιχνίδι πια το χάσαμε

Αλέξης Μάρκου, Β3

Ξένος στους Ξένους

Πήγα ταξίδι μακρινό
Δίχως να το θέλω
Για μια καλύτερη ζωή
Ένα καλύτερο μέλλον

Στης γειτονιάς μου τα στενά
Να γύριζα τη μέρα
Με παλικάρια, συγγενείς
Να λέω καλημέρα

Το μέλλον μου όμως αυτό
Είναι πικρό, φαρμάκι
Θα 'θελα να 'μουνα εκεί
Να τρώω ξερό ψωμάκι

Όμως μια μέρα όμορφη
Θα φύγω με το πλοίο
Θα πάω στην πατρίδα μου
Και δε θα ξαναφύγω

Άντρη Φιλίππου, Β2

Ο Μετανάστης

Αθώο πλάσμα η Ελέγκω,
Μες το σπίτι της ολομόναχη, κλεισμένη.
Μόνη και μίζερη και η καρδιά της μαυρισμένη.
Με τι να ασχοληθεί; Με τι έχει να χαρεί;
Μόνη της σκέψη στο μυαλό ο Δημοστένης.
Στα ξένα πήγε να δουλέψει, στη μακρινή Αμερική.
Πήγε στην ξενιτιά, τάχα για να πλουτίσει.
Και την Ελέγκω να φέρει μαζί του, για να ζήσει.
Με ανθρώπους άτιμους έχει τώρα μπλέξει.
Μα η σκέψη για τον τόπο του απ' το μυαλό δε φεύγει.
Ας ήταν να γυρνούσε κει που ήταν ευτυχισμένος.
Χαρούμενος και γελαστός, μαζί με την Ελέγκω.

Χριστίνα Σάββα, Β3

✎ *Γράψτε το δικό σας ποίημα ή το δικό σας διήγημα, εμπνευσμένο από τον κύκλο των θεμάτων των ενοτήτων «Το Ταξίδι στη Λογοτεχνία» και «Ανθρώπινες Σχέσεις-Ανθρώπινοι Χαρακτήρες».*

(β) Θεματική ενότητα «Ανθρώπινες Σχέσεις-Ανθρώπινοι Χαρακτήρες»

Τα φετινά Χριστούγεννα είναι αλλιώςτικα

Η κυρία Μαρούλλα χτυπά την πόρτα της διευθύντριας του δικηγορικού γραφείου και μπαίνει δειλά μέσα.

- Κυρία Κλειώ, συγγνώμη, θα μπορούσα να καθαρίσω το γραφείο σας, γιατί είναι το τελευταίο που μου έμεινε και θέλω να δω τα παιδιά μου πριν πάνε για ύπνο.
- Συγγνώμη! Φυσικά (κοιτάζει το ρολόι). Ξεχάστηκα πρέπει να πάω στο σπίτι να δω τα παιδιά μου.
- Σας ευχαριστώ πολύ για την κατανόηση, είστε πάντα πολύ καλή μαζί μου. Την καημένη, σκέφτεται... τι δουλειά κάνει, επάγγελμα είναι αυτό, να καθαρίζει τις βρωμιές των άλλων; Η κυρία Μαρούλλα έφτασε στο σπίτι της αργά, αλλά δεν πρόλαβε τα παιδιά της. Είχαν κοιμηθεί ήδη και τα κοιτάει λυπημένη.

Την επόμενη μέρα τηλεφώνησε στο γραφείο ότι δεν θα μπορούσε να πάει στη δουλειά της, γιατί αρρώστησε το ένα από τα τέσσερα παιδιά της. Η κυρία Κλειώ στην αρχή ήταν υπομονετική, αλλά μετά από πέντε μέρες θύμωσε πολύ γιατί τα γραφεία ήταν βρώμικα. Αποφάσισε να της αφαιρέσει λεφτά από τον μισθό της. Όταν επέστρεψε η κυρία Μαρούλλα, τη φώναξε στο γραφείο της και της ζήτησε τον λόγο.

- Γιατί δεν ερχόσουν τόσες μέρες στη δουλειά σου, τι κατάσταση είναι αυτή;
- Έλειπα γιατί το ένα από τα τέσσερα παιδιά μου ήταν στο νοσοκομείο.
- Ο σύζυγός σου δεν μπορούσε να προσέχει το παιδί;
- Όχι, γιατί πρόσεχε τα άλλα πιο μικρά παιδιά.
- Δηλαδή πήρε και αυτός άδεια από τη δουλειά του;
- Όχι, δε δουλεύει. Δυστυχώς είναι άνεργος εδώ και εννέα μήνες.
- Εντάξει μπορείς να πηγαίνεις, αλλά τις μέρες που δεν ήρθες, δεν θα πληρωθείς.
- Καταλαβαίνω κυρία, ψέλλισε η κυρία Μαρούλλα.

Βγήκε από το γραφείο με δάκρυα στα μάτια και τα σκούπισε κρυφά για να μην τη δει η κυρία Κλειώ.

Πέρασαν γρήγορα οι μέρες και η κυρία Μαρούλλα σκεφτόταν τι δώρα θα έκανε στα παιδιά της τα Χριστούγεννα. Ήταν πολύ λυπημένη, γιατί τα λεφτά τους ήταν πολύ λιγότερα και δύσκολα τα έβγαζαν πέρα. Τότε η κυρία Μαρούλλα σκέφτηκε να φτιάξει τα δώρα μόνη της. Ενώ η κυρία Κλειώ προετοιμαζόταν με τον δικό της τρόπο. Πήγε στα μαγαζιά και πήρε τα πιο ακριβά δώρα για τα παιδιά της.

Δύο εβδομάδες πριν τα Χριστούγεννα το μικρότερο παιδί της κυρίας Κλειώς αρρώστησε βαριά και πήγε στο νοσοκομείο. Τότε κατάλαβε, γιατί η κυρία Μαρούλλα δεν ερχόταν στη δουλειά.

Πλησίαζε η μέρα των Χριστουγέννων όλα τα πράγματα στο σπίτι της κυρίας Κλειώς ήταν στην εντέλεια, αγόρασε τα δώρα, στόλισε το μεγάλο της δέντρο και τηλεφώνησε στα δύο πιο μεγάλα της παιδιά να έρθουν σπίτι για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Τα παιδιά της δέχτηκαν.

Στο σπίτι της κυρίας Μαρούλλας όλα ήταν καλά. Το μικρό αλλά όμορφο χριστουγεννιάτικο δέντρο ήταν έτοιμο. Η κυρία Μαρούλλα είπε στα μεγαλύτερα παιδιά της ότι ήταν ευπρόσδεκτα να έρθουν, αν ήθελαν για να φάνε όλοι μαζί τα Χριστούγεννα. Τα παιδιά της αρνήθηκαν.

Την Παραμονή των Χριστουγέννων η κυρία Μαρούλλα είναι στενοχωρημένη γιατί δεν θα έρθουν τα παιδιά της. Τότε κτυπάει το τηλέφωνο, επειδή η κυρία Μαρούλλα έλειπε πήγε να πάρει τις τελευταίες προμήθειες για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι, το τηλέφωνο το απάντησε ο άνδρας της ο κύριος Κωστής.

- Εμπρός, ποιος είναι;
- Εμείς είμαστε μπαμπά.
- Τι κάνετε, είστε καλά;
- Καλά, εσύ;
- Καλά, η μητέρα σας είναι πολύ στενοχωρημένη που δε θα 'ρθετε.
- Τελικά θα έρθουμε αλλά μην της το πεις ακόμα.
- Εντάξει! Απάντησε χαρούμενος.

Τη μέρα των Χριστουγέννων στο σπίτι της κυρίας Κλειώς έρχεται ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα. Ήταν τα παιδιά της που πήραν και ανακοίνωσαν ότι δεν θα έρθουν στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Η οικιακή βοηθός δεν ήξερε πώς να της το ανακοινώσει. Έτσι σκέφτηκε να της το πει αμέσως με ό,τι επιπτώσεις και αν είχε αυτό. Και τη βρήκε στο σαλόνι.

- Κυρία;
- Ναι, Ελένη μου, τι θες;
- Μόλις τηλεφώνησαν τα παιδιά σας.
- Ξεκίνησαν;
- Όχι ακριβώς...
- Τι εννοείς;
- Τελικά δεν θα έρθουν.
- Τι πράγμα; (θυμωμένα)

Η κυρία Κλειώ στεναχωρήθηκε πάρα πολύ.

Η ώρα για το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι έφτασε στο σπίτι της κυρίας Μαρούλλας. Τότε κτυπά η πόρτα. Η κυρία Μαρούλλα ανοίγει την πόρτα. Τι να δει; Τα δύο μεγάλα της παιδιά.

- Ήρθατε! (Τους λέει με ενθουσιασμό)
- Ναι, μανούλα. Θα σας αφήναμε μόνους σας τα Χριστούγεννα;
- Όχι φυσικά, απαντάει ο μεγάλος της γιος.

Κι εκείνη από μέσα της «Θεέ μου, σ' ευχαριστώ για το υπέροχο δώρο που μου έστειλες!».

Χαρούμενοι όλοι ετοιμάζονται να καθίσουν στο γιορτινό τραπέζι, όταν ξαφνικά κτυπάει ξανά το κουδούνι. Όλοι αναρωτιούνται ποιος μπορεί να είναι. Ανοίγουν την πόρτα και τι να δουν! Η κυρία Κλειώ με τα μικρά της παιδιά να φέρνουν φαγητά και δώρα. Η κυρία Κλειώ ρώτησε την κυρία Μαρούλλα αν θέλουν να φάνε όλοι μαζί. Όλοι συμφώνησαν και έτσι η κυρία Κλειώ και η κυρία Μαρούλλα έγιναν φίλες. Έφαγαν, έπαιξαν επιτραπέζια παιχνίδια, τραγούδησαν τα κάλαντα και πέρασαν όλοι ευτυχισμένα Χριστούγεννα.

Μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων, όταν πήγαν πίσω στη δουλειά η κυρία Κλειώ έδωσε αύξηση στην κυρία Μαρούλλα, αφού κατάλαβε πόσο άδικη ήταν μαζί της πριν. Επίσης, προσέλαβε στην εταιρεία τον κύριο Κωστή, τον άντρα της κυρίας Μαρούλλας, ως κλητήρα.

Μορφέας Κούμας, Β3

Μια συγγνώμη.....

Κυριακή απόγευμα... Η κυρία Άννα κάθεται στην αυλή της και πίνει το καφεδάκι της. Απολαμβάνει την ηρεμία γύρω της, όμως το μυαλό της ταξιδεύει στα παλιά. Τότε που ήταν κοντά της ο άντρας της και τα παιδιά της, τότε που ήταν όλοι μαζί μια ευτυχισμένη οικογένεια. Όμως πάνε χρόνια που ο άντρας της πέθανε από μια σπάνια ασθένεια και τα παιδιά της... Αχ, τα παιδιά της...

Το μικρό πέτρινο σπιτάκι της ήταν σε ένα απομονωμένο χωριουδάκι. Το είχε πάντα περιποιημένο, το ίδιο και τη μεγάλη του αυλή. Είχε και ένα μικρό συμπαθητικό σκυλάκι, για να της κάνει συντροφιά.

Τις τελευταίες μέρες η κυρία Άννα δεν ένιωθε πολύ καλά. Δεν είχε πολλή όρεξη για φαγητό και ζαλιζόταν. Μάλλον θα ήταν άρρωστη, σκέφτηκε. Αδυνάτισε τόσο πολύ που μια μέρα, καθώς πήγαινε στο μπάνιο, έχασε τις αισθήσεις τις και έπεσε στο πάτωμα. Το σκυλάκι της γάβγιζε συνέχεια και προσπαθούσε να τη βοηθήσει. Ύστερα από λίγο το άκουσε η γειτόνισσα, η κυρία Μαρία, και κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Έτρεξε γρήγορα, μπήκε στο σπίτι της και τη βρήκε στο πάτωμα. Αναστατώθηκε, δεν ήξερε τι να κάνει! Την έπιασε με τα δυο της χέρια και την έβαλε πάνω στο κρεβάτι της. Προσπάθησε να τη συνεφέρει αλλά δεν τα κατάφερε. Πήρε αμέσως τηλέφωνο στο νοσοκομείο και σε πέντε λεπτά το ασθενοφόρο ήταν έξω από το σπίτι της κυρίας Άννας.

Όταν έφθασαν στο νοσοκομείο, γιατροί και νοσοκόμες έτρεξαν να τη βοηθήσουν. Τη συνέφεραν, τις έκαναν τις απαραίτητες εξετάσεις και τη μετέφεραν στο τελευταίο δωμάτιο του δεύτερου ορόφου. Η κυρία Άννα είχε σοβαρό πρόβλημα με την καρδιά της. Οι νοσοκόμες παραξενεύτηκαν που δεν ήταν κάποιος μαζί της, όταν την έφεραν. Έτσι, λοιπόν, όταν η κυρία Άννα ήταν σε θέση να μιλήσει, η μία απ' αυτές της άνοιξε κουβέντα.

- Πώς νιώθετε κυρία Άννα; Είστε λίγο καλύτερα;
- Έτσι κι έτσι, καλή μου. Νιώθω ακόμη πολύ αδύναμη.
- Μην ανησυχείτε! Αν ακολουθήσετε τις οδηγίες του γιατρού και παίρνετε τα φάρμακά σας θα πάνε όλα καλά! Μμμ... έχετε καθόλου παιδιά κυρία Άννα;
- Ναι, έχω... μια κόρη και ένα γιο, απάντησε σκύβοντας το κεφάλι.

Μετά από λίγη ώρα ήρθε η γειτόνισσά της φορτωμένη διάφορα πράγματα, ρούχα, νερό, φαγητό. Ήταν η μόνη επίσκεψη που είχε, η αγαπημένη της γειτόνισσα. Αν δεν ήταν αυτή...

- Πώς να σ' ευχαριστήσω Μαρία μου! Αν δεν ήσουν εσύ δεν θα ήμουν εδώ τώρα!
- Δεν χρειάζεται να μ' ευχαριστείς! Τρόμαξα πάρα πολύ! Ευτυχώς που πήγαν όλα καλά! Συγγνώμη που ρωτάω Άννα μου, αλλά τα παιδιά σου πού είναι; Τα ενημέρωσες; Θα ανησυχούν όταν μάθουν ότι αρρώστησες.
- Δεν θέλω να γίνομαι βάρος Μαρία μου. Η κόρη μου θα τρέχει με τα παιδιά της και ο γιος μου θα είναι στη δουλειά. Εξάλλου θέλω να έρχονται να με βλέπουν γιατί με έχουν πεθυμήσει και όχι γιατί είμαι άρρωστη.

Παρ' όλα αυτά η κυρία Μαρία την έβλεπε πολύ στεναχωρημένη. Και σκέφτηκε να κάνει κάτι που ευχόταν να βγει σε καλό. Αποφάσισε να πάρει τηλέφωνο η ίδια τα παιδιά της κυρίας Άννας για να τα ενημερώσει για την κατάσταση της μητέρας τους. Μόλις άκουσαν τα άσχημα νέα τα παιδιά της πανικοβλήθηκαν και έτρεξαν κοντά της. Όταν είδαν τη μάνα τους σε αυτή την κατάσταση, σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου ολομόναχη, ντράπηκαν. Ένωσαν τύψεις!

- Εμείς φταίμε Μαρίνα! Αν ήμαστε κοντά της, δε θα έφτανε σ' αυτή την κατάσταση η υγεία της. Έπρεπε να ήμαστε δίπλα της.. Τώρα καταλαβαίνω πόσο λάθος κάναμε. Αυτή έκανε τα πάντα για μας κι εμείς...

Μετάνιωσαν, και στάθηκαν δίπλα της μέρα και νύχτα όσο ήταν στο νοσοκομείο. Έφεραν και τα παιδιά τους να επισκεφθούν τη γιαγιά τους. Η κυρία Άννα έγινε άλλος άνθρωπος! Ζωντάνειψε ξαφνικά! Τα παιδιά της ντροπιασμένα της ζήτησαν συγγνώμη και της υποσχέθηκαν από δω και πέρα πως ό,τι και να γινόταν θα ήταν πάντα δίπλα της!

Στυλιανός Κούμας, Β2